

FARKAS ANDRÁS

AMIKOR KOLOZSVÁR NEM ALSZIK

**Beszélgetés az Európa Ifjúsági Fővárosa 2015
projektről a program koordinátorával**

...az a célunk, hogy minél több fiatalnak (akár romániai, akár külföldi) építsük be a mentális térképébe azt, hogy hol van Kolozsvár, mit jelent Kolozsvár, hogy ez egy fiatalbarát hely, ahová bármikor érdemes visszatérni.

■ *Balázs Imre József: Hogy ne rögtön a Kolozsvár 2015 – Európa Ifjúsági Fővárosa programmal kezdjem, azt kérdezném, mivel foglalkozik Farkas András és a PONT Csoport, amikor nem Ifjúsági Főváros-projektet koordinál?*

Farkas András: A PONT Csoport 2001-ben jött létre, amikor egy pályázatfigyelőt kezdtünk működtetni. Fiatal szakértői csapatról van szó, amelyik leginkább helyi és regionális fejlesztésekkel foglalkozik. Ennek a pályázatírás és a pályázati tanácsadás is egyik fontos része, de mi úgy tartjuk, hogy a pályázat sohasem önmagában véve cél, hanem valamilyen társadalmi-gazdasági projekt elérését szolgálja, épp ezért nem csupán az fontos, hogy egy pályázatot hogyan lehet megírni, hanem sokkal inkább az, hogy egy szervezet (vállalkozás, közigazgatási intézmény, civilszervezet) hogyan gondolkodik a saját céljai eléréséről. Nagyon sok esetben azzal van gond, hogy hiányzik a tudatos tervezés, hiányzik egyfajta jövőkép megálmodása, amelyik meghatározhatja egy irányt a szervezet számára. Éppen ezért arra is koncentrálnunk, hogy a projektmenedzsment szempontokat megismertessük, és a célok meghatározását, az adott helyzetek felmérését is segítsünk elvégezni azok számára, akikkel együtt dolgozunk.

A PONT Csoport részben üzleti vállalkozás is (PONT Consulting néven), de nem csak üzleti jellege van, és ezt abból a megfontolásból építettük fel így, mert rájöttünk, hogy nekünk magunknak is vannak olyan elképzeléseink, amelyeket a helyi és regionális fejlesztések apropóján meg szeretnénk valósítani, és amelyek nem profitorientált jellegűek. Így pattant ki annak az ötlete még 2010-ben, hogy kialakítsuk a *Kastély Erdélyben* programot,

aminek tulajdonképpen a kiindulópontja az a tapasztalat volt, hogy nem kötődnek össze a szálak a kastélyokkal foglalkozó személyek, intézmények (tulajdonosok, műépítészek, gazdasági szakemberek stb.) között, a média sem igazán tudja, miként foglalkozzon velük. Érdekel bennünket például, hogyan lehetne használni a kastélyokat körülvevő nyílt tereket, és hogy miként lehetne magukat a kastélyokat is fejlesztési elemekként használni, funkcionális szerepeket kidolgozni számukra.

Tevékenységeink közé tartozik még például a Félisziget Fesztivál keretén belül az úgynevezett Fesztivál Park helyszín kialakítása és működtetése, amelyik ott a civilszervezetek helyszíne, régebb Civil Faluként volt ismert. Mi vállaljuk fel a pályázatírást a működtetéshez szükséges támogatás megszerzéséhez, illetve mi tartjuk a kapcsolatot a civilszervezetekkel – ez jó megnyilvánulási felület a civileknek ahhoz, hogy egymásról is halljanak, és próbáljanak meg a tág értelemben vett fiatalság felé is üzeneteket megfogalmazni.

Van olyan is, amikor a tanácsadás és a saját projekt összekötődik, például most Hargita megyében a mi kezdeményezésünkre a megyei tanács írt és megnyert egy olyan pályázatot a Youth in Action EU-s program keretében, amely arról szól, hogy a megyei tanács koordinálásával kidolgozásra kerül egy hétéves ifjúsági stratégia, ugyanis a régi lejár idén, és 2020 kontextusában a mi szakmai hozzájárulásunkkal létrejön egy megyei stratégia, amelyik nemcsak elvi dokumentum, hanem egy projektportfólióval megvalósítható intézkedéscsomag.

B.I.J.: Maga a PONT tehát egész Erdélyben vagy akár még tágabb hálózatban gondolkodik, ha jól értem.

FA.: Igen, mi ennyiben vállaljuk az erdélyi identitást, ha pedig az embereket vesszük sorra, akik nálunk dolgoznak, vannak köztük nagyváradiak, sepsiszentgyörgyiek, csíkszeredaiak, marosvásárhelyiek, kolozsváriak, krasznaiak is. Nagyjából lefedjük tehát ilyen értelemben is a teljes palettát. A központunk egyébként Kolozsváron van, de nagyon sokat járkalunk a térségben.

B.I.J.: Mennyire evidencia, hogy ebben a regionális összefüggésrendszerben Kolozsvárnak van – adódott, a munkátoknak köszönhetően – lehetősége egy Európa Ifjúsági Fővárosa-méretű program lefuttatására?

FA.: A megvalósításban vállalt szerepünk szervezetileg még nem tiszta, mi magunk is különböző tevékenységek megvalósítói leszünk, illetve kollégáink talán közvetlenül is bekapcsolódnak a menedzsmentbe. Az viszont tény, a PONT kezdeményezte, és lehetőséget kapott, hogy a cím megpályázásának és (utólag) elnyerésének folyamatát koordinálja.

Sepsiszentgyörgynek volt korábban egy hasonló kezdeményezése, ők megpályázták ezt a címet már 2013-ra. A pályázatot ugyan nem nyerték meg, de ettől függetlenül a kezdeményezés értékelendő volt, és sok vonatkozásában meg is valósult 2012-ben, egy „ifjúsági és kulturális főváros” programsorozattal.

Kolozsvár esetében, úgy érzem, teljesen logikus volt a kezdeményezés: egyrészt mert nagyvárosról van szó, másrészt mivel a lakosságnak van egy nagyon jelentős ifjúsági rétege, annak köszönhetően, hogy a város mágnesként viselkedik: a diákok ide jönnek egyetemre, itt nagyon erős Kolozsvár-tudata alakul ki általában az embereknek, azoknak is, akik nem itt születtek. (Ez rám is érvényes egyébként.) Egyetem után, ha úgy döntünk is, hogy továbbállunk valahová, mert a munka úgy visz, vagy akár hogyha hazaköltözünk, az, hogy az életünknek három-négy vagy akár tíz éve itt telt, nagyon erősen megmarad.

Ebből indult ki tehát a terv. Megnyertünk egy pályázatot magának a pályázatnak az előkészítésére (szintén EU, Youth in Action), és úgy mentünk a polgármesteri hivatalhoz, hogy akkor már létezett a kulturális főváros cím megpályázásának ötlete, és ott azal érveltünk, hogy ennek egyrészt milyen jó főpróbája lenne egy ifjúsági fővárosi cím,

másrészt egyébként is Kolozsvárra első képzettársításként rá lehet bélyegezni a „fiatal város” megközelítést, hiszen ez az aspektusa a városnak hihetetlenül erős. Pezseg az élet, a fiatalnak éjjel-nappal bőven van, amit csinálnia. Amikor ezt beindítottuk, én személyesen még nem tudtam, mennyire erős a kolozsvári ifjúsági, ezen belül egyetemistaszervezeteknek a kapacitása, milyen emberállománnyal rendelkeznek. Utólag, amikor nekifogtunk dolgozni, kiderültek ezek is, és ez pozitív tapasztalat volt.

B.I.J.: Valószínűleg nem kellett túl sokáig győzködni az önkormányzatot a projekt elfogadásáról, de azért biztosan készültetek érvekkel, s ezekre rákérdeznék: mit nyert tehát Kolozsvár az Európa Ifjúsági Fővárosa cím odaítélésével?

F.A.: Szerintem már eddig is rengeteget nyert az ismertség szintjén. Többször jártunk külföldön a projekt kapcsán, és azt tapasztaltuk, hogy nem sokat tudnak előzetesen a városról, a nevéről például még nem tudják külföldön beazonosítani. Ha hozzárendeled Erdélyt, akkor már dereng valami, például eszükbe jut Drakula, meg időnként eszükbe jut a focicsapat azoknak, akik követik a Bajnokok Ligáját. Egyébiránt nem tudnak semmit róla. Például volt olyan eset is Szlovéniában, hogy amikor mondtuk, hogy Cluj/Romania, az országot beazonosították a térképről, de azon belül nem tudták volna megmondani, a város Románia melyik részén található. Meg kellett nézniük. Ha nagyon le akarjuk butítani ezt a városimázs-megközelítést, akkor a Youth@Kolozsvár 2015 Program (ezzel nyertük el tulajdonképpen a címet) azon tud majd nagyon sokat segíteni legelső szinten, hogy az emberek ezáltal meg fogják tudni, hol van és mit jelent Kolozsvár. Sőt, ki merem jelenteni, hogy ami eddig történt, már elkezdte ezt a folyamatot. Hogy egyetemi város, hogy itt több mint százezer fiatal van, hogy mozgalmas az egyetemi élet; és ez egyébként a továbbiakban nem pusztán a város megismerését, hanem szerintem a város brandjének egy részét is jelentheti. Ezen túlmenően a Főváros abban tud nagyon sokat hozni a városnak magának, hogy valószínűleg olyan megoldásokat fog generálni, amelyek révén a fiatal mint olyan, mint személy, akinek sajátosak a képességei, a kapacitása, a dinamizmusa, ő mint (humán) erőforrás jobban felhasználható a város fejlődésében. Ez jelentheti az ő művészi megnyilvánulását, jelentheti a munkaerejét, jelentheti őt mint potenciális kezdő vállalkozót. Jelenthet kutatót. Jelenthet egy olyan embert, aki nagyon erős szociális érzékenységgel rendelkezik, és hajlandó tenni ezért a mindennapokban. A Főváros maga nem akarja megváltani a világot, hanem valahogy úgy képzeljük el, hogy a Főváros révén az említett kreativitás jobban előtérbe kerül. Erőforrásokat tudunk rendelni mellé. Össze tudjuk kötni a különböző érintettek körét, hogy még jobban felhasználják ezt az erőt. Most is zajlik ez, de megpróbálnánk még jobban összehangolni. Úgy gondoljuk, a város közép- és hosszú távú fejlődése szempontjából ez meghatározó tényezővé tud válni. Egy újfajta alappá, mert végső soron ezek a fiatalok lesznek, akik a Kulturális Főváros projekt zajlása idején a várost vezetni fogják, akik a vállalkozói lesznek, akik a művészei, a kultúremberei, a szociális szervezetek vezetői lesznek.

Még egy módon össze lehet kötni a mostani programot a majdani kulturális főváros üggyel, szerintünk az ifjúsági főváros egy nagyon jó főpróba. Kisebb a felelősség, bizonyos értelemben kisebb a figyelem – pontosabban a figyelem attól függ majd, hogy mennyit termel ki magának a főváros. A kulturális fővárosoknál ezzel szemben van egy automatikusan adott figyelem, hiszen Európa ezeket a városokat nyomon követi, elég széles körben ismert tény, hogy adott években éppen ki az európai kulturális főváros. Az ifjúsági főváros még nem egy annyira elismert sorozat, éppen ezért rajtunk sok múlik, hogy mit tudunk kihozni belőle. Kipróbálni egy kisebb ka- liberű dologban (ahol például nem zajlik nagymértékű infrastrukturális beruházás) a tervek megvalósítását, hasznos lesz: itt inkább az interakciókra, az ifjúsági cserékre, illetve néhány nagyobb eseményre koncentrálnunk. Ilyen szempontból tud tehát Kolozsvárnak sokat segíteni a projekt.

Nekünk az a célunk, hogy minél több fiatalnak (akár romániai, akár külföldi) építsük be a mentális térképébe azt, hogy hol van Kolozsvár, mit jelent Kolozsvár, hogy ez egy fiatalbarát hely, ahová bármikor érdemes visszatérni. Azt szeretnénk, ha egyéni élményeket szereznének, barátokat találnának itt. Lehet, hogy aki idejön, szerelmes lesz, vagy mondjuk couchsurfinggel jön, és megismerkedik például három olyan fiatallal, akikkel nagyon közeli barátok lesznek. Ha a főváros meg tudja teremteni azt a keretet, amelyben megszülethetnek ezekhez hasonló élmények, akkor már elérte célját. Nem a Fővárosnak kell megszerveznie az összes eseményt, hanem az a cél, hogy bevonjon minél több szervezetet, amelyek a maguk módján a Főváros révén álmodják meg, ültetik gyakorlatba saját elképzeléseiket. Ezáltal azt reméljük, minél több emberhez el tudunk jutni, és maguk az emberek, akik megtapasztalják ilyen formában Kolozsvárt, ők azok, akik a legjobb népszerűsítői lehetnek a városnak.

B.I.J.: Azt nagyjából jelezted, hogy a projekt eleve összefüggött a kulturális főváros-pályázattal, és beszéltél néhány olyan pontról, ahol ezek egybeépíthetők. Közben viszont történt még egy fontos dolog: 2013-tól a Félisziget Fesztivál is Kolozsváron zajlik majd. Ez mennyiben ér majd össze az ifjúsági főváros-projekttel, esetleg volt-e összefüggés a Félisziget Kolozsvárra kerülése és a Főváros projektek között?

FA.: A dolgok összekötődnek. Közvetlen függőségi viszony nem volt a két dolog között, viszont valahogy mégis kiegészítik egymást. Kolozsvárnak jó a Félisziget, és a Fővárosnak is jó a Félisziget, mert ha valaki azt kérdezi, „jó, de mi van Kolozsváron?“, mostantól mondhatjuk azt is, hogy itt van a legnagyobb szabadtéri zenei fesztivál Romániában.

A Féliszigetnek viszont azért előnyös a dolog, mert a Főváros-téma annyi fiatal fog bevonozni Kolozsvárra, hogy ez a mozgás jól felhasználható reklámcélokra: üzenheti a Félisziget a fiataloknak, hogy azokban a napokban mindenképpen legyenek Kolozsváron, Európa Ifjúsági Fővárosában. Úgy érzem, ezek a dolgok kölcsönösen ki tudják egészíteni egymást. Van viszont egy fontos zárójel, amit hozzá kell tenni, kérdezték is tőlünk, hogy ez azt jelenti-e, hogy a Félisziget a Főváros égíse alatt fog megvalósulni. Erre a válasz egyértelműen az, hogy nem, hiszen a Félisziget egy brand, a Főváros viszont egy másik brand akar majd lenni. Nyilván lesz kötődésük, ami például megnyilvánulhat abban, hogy a Féliszigeten belül lesz egy ifjúsági fővárosos helyszín – ez egy más kérdés, és nyilván így az ideális. Ettől függetlenül a Félisziget, a Magyar Napok, a rendes városnapok, a TIFF és mindaz, ami idejön vagy itt van már, és olyan saját eseménybrandek, amelyekre egyébként is kell a városnak építenie, nem kell a Főváros miatt minőséget váltásnak. A Főváros egy évig tart, utána lejár. Abban az évben valószínűleg kicsúcsosodnak a kötődések, de utána a TIFF-nek, a Féliszigetnek, a városnapoknak, Magyar Napoknak és számtalan más eseménynek ugyanúgy meg kell történnie a továbbiakban is. Az Ifjúsági Főváros viszont tud hozni egy kis pluszt ennek a dolognak. Fontos az, hogy külön legyenek, de kiegészítsék egymást.

B.I.J.: Említetted, hogy voltatok személyesen is más városokban, amelyek elnyerték az ifjúsági főváros címet. Mi az, amiben Kolozsvár más, mint mondjuk Maribor ebben a sorozatban?

FA.: Mariborban volt egy apró technikai gond: nem tudták annyira korán elkezdeni az év előkészítését, mint mi. Kolozsvárnak, úgy tűnik, az eddigi sorban a legtöbb, vagyis két évnyi ideje van megtervezni a Főváros évét ennek minden apró-cseprő részletével együtt. Az a benyomásom, hogy ami most Mariborban zajlik, az főleg ifjúsági cserékre, képzésekre, kompetenciákra és hasonlókra épül. Emellett vannak nyilvános eseményeik is, de valamivel kisebb kaliberűek, maga a város is kisebb egyébként, mint Kolozsvár, mintegy 120 000 lakosa van. Szerintem a legjobb eddigi példa a portugáliai Braga, ők viselték tavaly a címet. Náluk egy év alatt összességében ezerkétszáz eseményre került sor. Ebben a tízszemélyes gyülekezőktől, azoktól, akik valamilyen kép-

zésen vettek részt, egészen egy olyan típusú fehér éjszaka-modellű eseményig, amikor a 180 000-es Bragában mintegy 250 000 ember volt jelen, minden belefért. Például a fehér éjszaka akciójuk annyira megmozgatta a várost és a térséget, és olyan erőforrás-igényes volt, hogy éjjel egykor a városban, a vendéglőkben nem volt étel – annyira sok ember volt az eseményen, hogy ez felkészületlenül érte őket, a McDonald’s-nak például be kellett zárnia éjjel 1-kor. Ez lehet, hogy viccesen hangzik, de igazából azt szeretném alátámasztani ezekkel a részletekkel, hogy ők a Főváros cím ürügyén képesek voltak a széles társadalmat megmozgatni. Braga ezzel a címmel elérte, hogy hallottak róla Európában – korábban ők is legfennebb a focicsapatukkal voltak jelen a körforgásban. Most már tudják az emberek, hol van Braga, nagyon jó volt az online kommunikációjuk is ebből a szempontból. Sikerült felrázniuk az egész várost. Ami viszont érdekes, hogy gazdaságilag nem tudtak eredendő változást elérni. És ez már nem a város, hanem inkább az európai és különlegesen a dél-európai országok helyzetére világít rá. Éppen beszélgettünk a bragaiakkal néhány hete erről: azok a fiatalok, akik a Főváros-projektben dolgoztak, nem tudják egyelőre, hogy hol lesz állásuk – a válság ennyire erősen sújtja őket, miközben meg azt gondolom, aki ilyen profin végigcsinált egy ilyen programot, annak ez nagyon jó referencia, simán fel kellene őt szívni a munkaerőpiacnak. De úgy tűnik, ez nem ilyen egyszerű: a Fővárosoknak talán azt is fel kellene lassan vállalniuk, hogy az általános európai kérdéseket a fiatalok megközeletéséből tematizálják, így a munkaerőpiaci, foglalkoztatási kérdéseket is.

Visszatérve Kolozsvárhoz, pont az említett élményes megközelítéssel gondoljuk azt, hogy sajátos lesz. Nagyon sokan azt kérdezik, hogy akkor ez egy fesztiválsorozat lesz? Rendezvénysorozat? Mondjuk, ha úgy tekintjük, tulajdonképpen igen, de mi ennél többet szeretnénk: azt, hogy létrejöjjön az a helyzet, amikor nemcsak attól van élményed, hogy konkrétan ott vagy egy eseményen, hanem olyan élményvilága van, hogy amikor nem vagy itt, akkor Facebookon, a virtuális világban követheted, hogy mi történik benne, és ezáltal is azt érzed, valami különös élménynek, élménysorozatnak vagy része, ami Kolozsváron született, onnan nőtte ki magát. A virtuális közeg ön maga olyan folyamatokat generál, amiktől ez a dolog vírusszerűen terjed, a szó pozitív értelmében. A pályázati időszakban is ez volt a kulcs, ettől lett huszonnégyezer fölötti a követők száma, annyira tetszett az embereknek maga a gondolat, hogy hajlandóak voltak ezt megosztani, felvállalni, továbbadni, „szájról szájra” járt az üzenet. A *SHARE* szó használata mögött ez áll tulajdonképpen. Megosztjuk egymással az élményeinket, tapasztalatainkat, tudásunkat – bármit. Ha ezt sikerül „ipari” mértékben üzni, nagyon sok emberrel, akkor elméletileg teljesen begyűrűzik. Ezt próbáljuk meg felépíteni, és azoknak, akik a projekt menedzselésével foglalkoznak, legfőképpen arra kell koncentrálniuk, hogy ennek az egésznek hogyan fog működni a rendszere, háttere. Hogyan fognak kialakulni a partnerségek, hogyha valaki megszervez valamit, ahhoz a Főváros milyen logisztikai segítséget ad, hogyan várjuk az embereket a reptéren, hogyan érjük el azt, hogy az, aki Kolozsvárra jön a Főváros miatt, attól a pillanattól kezdve, hogy leszáll a repülőről, buszról, vonatról, egészen addig, hogy visszaül, annyira profin legyen kezelve, hogy soha ne kelljen arra gondolnia, rossz a szállás, nem tudja, hogyan találhatná meg a helyszínt, nincsen olyan nyelvű információ, amit ő megért – ezeket annyira automatikussá kell tennünk, hogy neki arra legyen ideje koncentrálni, hogy élményt szerezzen. Ez a szerepe a háttérnek. Igazából a Főváros egy ilyen laza partneri körre épül fel. Egyre több szervezet jelentkezik be, hogy az ő az évi európai kongresszusát, konferenciáját itt szeretné megszervezni. Neki is jó érv az, hogy a Főváros égisze alatt szervezheti meg, nekünk pedig azért jó, mert pontosan azokat a fiatalokat hozza ide egy ilyen rendezvény, akiket mi is ide szeretnénk hozni.

B.I.J.: Mekkora csapat kell egy ilyen jellegű munkához? És hol tart most a projekt, mi az, ami már most látszik a 2015-ös programból?

FA.: Jelen pillanatban mintegy tizenketten dolgozunk főállásban, és azt is hozzátenném, hogy jelen pillanatban még egy banink sincs rá. Úgy dolgozunk tehát, hogy ezzel foglalkozunk, de jelenleg még nincsen szerződéses formánk hozzá. A Főváros évre viszont véleményem szerint több tucat embernek kell főállásban foglalkoznia a programmal, és ha minden partnert, támogatót, társszervezetet és ezek munkatársait összeszámoljuk, akkor szerintem több ezer személy aktív érintettségéről, hozzáadott erejéről számolhatunk majd be a zárszámadáskor. Az Európa Ifjúsági Fővárosa címet a polgármesteri hivatal kapja meg, hiszen neki kellett megpályáznia, így szólt a kiírás. Viszont az az elvi döntés született a polgármesteri hivatal szintjén, hogy a Főváros menedzsmentje ne bent a hivatalban működjön, hanem azok a szervezetek, amelyek még tavaly áprilisban aláírtak egy együttműködési megállapodást a polgármesteri hivattal, hozzanak létre egy föderációt, amelyik a menedzsmentet ellátja. Mi most március elején beszélgetünk erről, a föderáció éppen hogy létrejött, két nappal ez előtt. Mostantól kezdődik az a rész, hogy hivatalosítsuk formailag is azokat a dolgokat, amiket a menedzsmentnek kell megvalósítania. A gyakorlatban viszont már olyan részleteken dolgozunk, amelyek az intézményesítés alapvető elemeit képezik: az általános és partnerségi elvek kidolgozása, annak a néhány alapvető szabálynak és normának a rögzítése, amiket kölcsönösen a szervezetek és a menedzsment együttműködésében egymással szemben be akarunk tartatni. Néha hangzatosnak tűnő európai elvek is benne találhatunk, de pontosan ez a szelleme a Fővárosnak, hogy a hozzáférhetőséget a többnyelvűség által biztosítsuk, hogy bármilyen eseményre kerül sor, előtte legyen róla egy írásos anyag, amit mi kommunikálni tudunk, és persze utána is legyen róla beszámoló. A fővárosnak az a dolga, hogy ezt lehetőleg soknyelvűsítse. Ebben benne lesz a magyar nyelv is és még számos nemzetközi nyelv. Kidolgozás alatt van, hogy az összes esemény hogyan tud környezeti szempontból felelős lenni – ami egy banális villanykörtétől kezdődhet, ami esetleg alacsony energiafogyasztású, de ennél több olyan módszert is jelent, ami apró, de támogatja a környezettudatos gondolkodást. Ha például valaki szeretné kérni a *Share Responsibly* minősítést, akkor mi ezt megadjuk neki, egyfajta minősítési rendszerként, ha megfelel bizonyos kritériumoknak. Nem annyira hivatalos, inkább üzenetjellegű minősítésben gondolkodunk. Ilyenek kidolgozása van most napirenden. Az, hogy a nyomon követési rendszerek működjenek, hogy miként tudunk logisztikai segítséget adni bármely szervezetnek, amely bekapcsolódik a Fővárosba, hogyan tudjuk kialakítani azt a szálláshálózatot, amelyikben benne vannak a szállodák mellett a panziók, a bentlakások vagy akár a couchsurfing rendszer is. Hogyan tudjuk úgy gyarapítani ezt a hálózatot, amelyen keresztül nem annak a mondjuk magyarországi szervezetnek kell az elszállásolással foglalkoznia, amelyik itt szervez valamit, hanem a Főváros pontosan azt a segítséget adja meg neki. Előre léteznie kell tehát egy ilyen hálózatnak, és ezt előre le kell tárgyalni szállodákkal és egyéb partnerekkel, most ez a folyamat zajlik.

Ami még most, 2013-ban történik, az, hogy néhány olyan ötletet, amit majd a Fővárosban megvalósítunk, első tesztelésként már most elkezdjük kivitelezni, ezek között a „*Kolozsvár nem alszik*” című akció az egyik legérdekesebb: az ötlet, mint számos más elképzelés is egyébként, éppen az ifjúsági szervezetektől jött. A lényeg, hogy az év leghosszabb péntekét (idén június 21.) kiterjesztjük szombatra is. Ezt úgy érjük el, hogy péntek déli 12 órától szombat este 6 óráig állandó jelleggel, egy csomó helyszínen egy csomó kis eseményre kerül sor. Amit logisztikailag emellé megoldunk, az az, hogy a tömegközlekedés, villamos, busz éjszaka is járni fog, boltok lesznek nyitva, tehát a város éjszaka is úgy fog viselkedni, mintha nappal lenne. Partnerszervezetek a saját kisebb-nagyobb dolgaikat szervezik meg, az emberek pedig bizonyos értelemben „az éjszakát nappallá teszik”. Idén ezt mindenképp meg szeretnénk szervezni, hogy lássuk, hogyan működik a modell. Azt reméljük, hogy

2015-ben már nemzetközi szervezetek is jönnek és szerveznek majd valamit aznap. Az a cél, hogy harminc óráig a város teljesen élő legyen.

Van egy másik terv is, amelyik egy sokkal kisebb dolog, de nagyon érdekes és kreatív: 4900 emberből ki akarunk alakítani egy QR-kódot. Ez úgy történik majd, hogy lesz 4900 négyszög, fekete vagy fehér, és ezt majd vitorlázórepülőből vagy valamilyen más módon fogjuk lefényképezni felülről, két percig létezik majd ez a QR-kód, ami egy linket jelent valamilyen üzenet felé – nem döntöttünk még az üzenetről, de az lesz a lényeg, hogy ez a 4900 ember valamit majd üzenni kíván az akciójával a világnak – valamilyen társadalmi dologra hívják fel a figyelmet például. Azt szeretnénk majd bemutatni vele, hogy a fiataloknak megvan az az ereje, hogy a konvencionális formákból kilépve változtassanak a dolgokon.

Az ifjúsági cseréket már elkezdtük, az önkéntesképzésbe is belevágunk idéntől. Az a lényeg, hogy hétszáz embernek kell lennie 2015-re, akik bekapcsolódnak a rendezvénybe. Ez nem könnyű, de egyébként az önkéntesképzést arra is használni akarjuk, hogy a résztvevők tanuljanak is valamit belőle, illetve hogy a szakmai önéletrajzukban nyomós érv legyen majd ahhoz, hogy el tudjanak helyezkedni. Nem képesítéseket, de képességeket próbálunk kialakítani, és ugyanakkor jelezni az emberekről, hogy egyikük például jó marketinges, a másik jó logisztikai feladatok ellátásában, a harmadik kommunikációban jó. A Főváros ilyen formában is segíteni tud a fiataloknak, ha ez megvalósul, az máris fontos eredmény.

B.I.J.: Utolsó kérdésként az interetnikus együttműködésre kérdeznék rá: mennyire működött, működik ez ebben a folyamatban?

FA.: Úgy érzem, hogy a legfőbb akadály abban, hogy az együttműködés a tökéletes felé mozduljon, egy banális nyelvismereti kérdésből indul ki. Úgy éreztük, hogy a magyar szervezetek azért kapcsolódtak be kevésbé ebbe a folyamatba, mert egyszerűen a magyar fiatal, azért, mert nem anyanyelve a román, olyan közegben, ahol mondjuk tíz román és két magyar van, kevésbé tudja megfelelő módon kifejezni magát, és ezért bizonyos, nagyon konkrét helyzetekben inkább nem mondja el, amit el szeretne mondani, mert attól fél, hogy nem elég jó a nyelvtudása, vagyis nem tudja megértetni magát. A román anyanyelvű kollégáknál azt éreztem, hogy abszolúte nem csinálnak ebből problémát. Az sem zavarja őket, hogy időnként magyarul szólalunk meg egymás között, ezt természetesnek veszik. Időnként meg jókat nevetnek azon, hogy miképpen ragozunk félre vagy kezeljük a hímnemű/nőnemű román szóalakokat. Emiatt tehát időnként külön is foglalkozni kell azzal, hogy a magyarokat is bevonjuk a dolgokba.

Annak következtében viszont, hogy mi magyarként koordinálhatjuk ezt a folyamatot, nem szembesültünk sehol olyasmivel, hogy ezt miért magyarok csinálják. Úgy érzem, ebből a szempontból jól vizsgázott a polgármesteri hivatal, és jól vizsgáztak egyéb szervezetek és intézmények is, akik bekapcsolódtak, és talán-talán ez arra is következtetni enged, hogy Kolozsváron az interetnikus viszonyoknak a kezelése jó irányba halad. Van még mit tenni ez ügyben, semmi kétség, de látszik egy kedvező irányú folyamat. A magyar nyelv elfogadtatását a projektben többek között úgy valósítottuk meg, hogy az angol nyelvet tettük elsődlegessé, majd így, a román és angol mellett a magyar is elfogadhatóbbá vált. Így nem román–magyar nyelvhasználat kérdése volt, hanem főleg angolul zajlott a hivatalos kommunikáció, és mellette tűnt fel a román és magyar szövegezés is. Ha Facebookon ezzel kapcsolatban néha becommenteltek, az volt az érdekes, hogy a románokat a románok ültették le: itt az ideje túllépni már ezeken, commentelték.

Talán előbbre áll maga Kolozsvár ebből a szempontból, mint a régió vagy mint az egész ország – úgy tűnik, a román lakosság is megérti, hogy a magyar nem ellenség, nem akarja elcsatolni Kolozsvárt, és hogy ő is ugyanebben a városban szeretne jól élni.